

Rachel Gibson

Hals over kop

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk I

W*e zijn alleen. Pak me lekker vast en breng me naar je mond.* Blake Junger greep de brede leuningen van de houten terrasstoel krachtig beet, terwijl hij zich steviger in de stoel drukte. Hij voelde het verlangen in zijn onderbuik en spande zijn spieren. Hij ademde moeizaam uit en keek vastberaden naar het meer met het spiegelende wateroppervlak voor hem. De sparren en dennen wierpen grillige schaduwen over het gazon, het natte strand en de houten aanlegsteiger die in het groene water dobberde. De toppen van de bomen bewogen hevig mee in een ongebruikelijke, maar warme oktoberstorm en de geur van het bos vulde zijn neus zo krachtig dat hij de dennengeur bijna kon proeven. ‘Nu woon je in het land van de Schepper,’ had zijn makelaar gezegd toen hij een week geleden het huis in Truly, Idaho, had betrokken. Het huis van bijna vierhonderd vierkante meter was van de nok tot de plint opgetrokken uit schitterend bewerkt hout en had enorme ramen, waarin het knalgroene meer, het donkerder groen van het bos en de blauwe lucht weer spiegelden. Het lag aan de rand van een kleine buitenwijk en grensde aan één kant aan het woud.

Zo'n plek had hij nodig gehad. Een eigen hol. Een plek waarin hij heel wat geld kon investeren; het was een mooie aftrekpost. Hij had het huis met de grond, samen enkele miljoenen waard, op de site van een makelaar gezien en die gebeld met een eerste bieding vanaf het terras naast het zwembad van zijn moeders huis in Tampa.

Hij had wintertrainingen gehad in vele ruige en ijskoude gebieden in het land, maar een van zijn favoriete streken was het Sawtooth-gebergte in Idaho geweest. Blake zou overal in het land wel kunnen aarden, maar hij had voor deze plek gekozen, om twee redenen: ten eerste was hier de belastingwet het gunstigst, en ten tweede woonden hier de minste mensen. Dat er een meer aan zijn achtertuin grensde was doorslaggevend geweest.

Zijn ouders vonden hem impulsief, maar zijn broer had het begrepen. Als Truly voor hem geen thuis kon zijn, dan zou hij het huis verkopen en weer verdergaan.

Je verlangt naar me.

Verlangen. Liefde en haat verzengden zijn borstkas en droge keel en hij slikte met moeite het verlangen eraan toe te geven weg. Het liefst wilde hij het verdomme opgeven. Hij woonde dan wel onder het toeziend oog van de Schepper, deze leek de laatste tijd weinig medelijden te hebben met Blake Junger.

Niemand ziet het.

Slechts een handjevol mensen wisten waar hij woonde en zo had hij het graag sinds hij zijn dagen sleet op de daken van Irak, dezelfde tijd waarin Al-Qaida een som van vijftigduizend dollar op zijn hoofd had gezet. Blake wist wel dat die premie jaren geleden al opgeheven was. Maar al was dat niet het geval, hij was niet bang dat terroristen hem zouden vinden in Idaho. Ach, zelfs de meeste Amerikanen dachten dat Idaho in het Midden-Westen lag, vlak naast Iowa. Hij was veel banger dat zijn goedbedoelende familie ineens op de stoep zou staan voor een logeerpartij. Om ervoor te zorgen dat hij zich niet toch nog klem zou zuipen.

Ik geef je een lekker warm gevoel.

Blake richtte zijn blik op de fles die op de rustieke houten tafel stond. Het zonlicht beroerde de flessenhals en de amberkleurige vloeistof. Johnnie Walker. Zijn beste vriend. De enige constante in zijn leven. Het enige in de wereld waar hij altijd op kon rekenen. Dat warme nat in zijn mond. De kick en de beuk in zijn slokdarm en maag. De warmte die zich daarna over zijn hele lichaam verspreidde en het verdoofde gevoel in zijn hoofd. Hij was er dol op. Hij hield er meer van dan van zijn vrienden en familie. Meer dan van zijn werk en de laatste missie. Meer dan van vrouwen en van seks. Hij had al heel wat opgegeven voor Johnnie. Totdat Johnnie zich tegen hem gekeerd had. Tot Johnnie een grote leugen bleek.

Ik ben de vijand niet.

Blake was wel vaker zijn vijanden onder ogen gekomen. In Irak, Afghanistan, Afrika en nog ontelbare andere rotlanden. Hij had die vijanden geconfronteerd en had ze verslagen. Hij had een kist vol medailles en andere eerbewijzen. Hij was tweemaal neergeschoten, hij had metaal in zijn knie en had vaker zijn voeten of enkels gebroken dan hij zich kon herinneren. Hij had zijn land gediend, zonder enige spijt of wroeging. Toen hij voorgoed het slagveld had verlaten dacht hij dat hij de vijand achter zich had gelaten. Dacht hij dat hij klaar was met vechten, maar hij had zich vergist. Deze vijand was duisterder en gevaarlijker dan alle anderen.

Je kunt het toch bij één glaasje laten?

Deze vijand fluisterde hem leugens toe en maakte de uren dat hij wakker was tot een hel. Woonde in zijn ziel. Had een premie gezet op zijn leven. Een losgeld dat hij niet kon negeren. Waarvan hij niet kon ontsnappen. Waarvan hij nooit verlof kreeg. Geen rust. Iets waarvoor hij zich niet kon verstoppen in het donker. Een vijand die hij niet op de korrel kon nemen om hem uit te schakelen. Zoals de vijanden op het slagveld. Maar als hij deze aartsvijand niet zou verslaan, dan zou hij sterven. Daar-

over was geen twijfel, alleen was het probleem dat hij hevig verlangde naar de smaak van die wisse dood in zijn mond.

Je hebt geen probleem.

Van alle dingen die hij zich was gaan realiseren in die luxe afkickkliniek waar zijn broer hem had afgeleverd, was dat als hij niet zou stoppen, het zijn dood zou betekenen. Hij had al te veel meegemaakt om zich zijn leven te laten afnemen door een fles Johnnie Walker. Te veel om zijn verslaving te laten winnen.

Het hevige verlangen overspoelde hem weer en hij zette zich schrap. De verslavingsexperts en dokters die hij had geraadpleegd hadden gezegd dat hij alcohol uit zijn omgeving moest bannen, maar zo zat Blake niet in elkaar. Hij ontliet zijn demonen niet. Hij keek ze recht in de ogen. Hij had geen twaalf stappen nodig of dagelijkse gesprekjes. Hij stond niet machteloos tegenover zijn verslaving; hij was Special Warfare Operator First Class Junger. Afgezwaaide SEAL van Team Six en een van de beste sluipschutters uit de militaire geschiedenis. Dat was geen opschepperij, dat was een feit. Als hij zou toegeven dat hij machteloos was, dan had hij de strijd al verloren. Er kon geen sprake van opgeven zijn. Die woorden kwamen niet in het woordenboek van de Jungers voor. Niet in dat van hemzelf, en niet in dat van zijn tweelingbroer Beau. Zij waren grootgebracht als winnaars. Om zichzelf en elkaar vooruit te helpen. Om de beste te zijn. Om in de beroemde voetsporen te treden van hun vader, kapitein William T. Junger, een legende bij de SEAL's. Hun ouweheer had een behoorlijke reputatie opgebouwd in Vietnam en Grenada en heel wat clandestiene operaties elders. Hij was een echte krijger, loyaal aan zijn mannen en aan zijn land, en hij verwachtte niets minder van zijn zonen. Blake had gedaan wat van hem werd verwacht, maar Beau was bij het Corps Mariniers gegaan, gewoon om die ouwe dwars te zitten.

Destijds was Blake woest geweest op zijn broer. Hun hele leven lang hadden ze het erover gehad om samen in een team te zitten, maar ineens had Beau gekozen voor de Mariniers. Achter-

af gezien was het een zegen geweest dat ze allebei een andere militaire tak hadden uitgekozen.

Ze waren eenenige tweelingbroers, afgesplitst van dezelfde bevruchte eikel, en ze leken zo op elkaar dat ze voor elkaar konden doorgaan. Ze waren niet als twee druppels water, maar als één druppel. Daarom was het ook geen verrassing dat ze zich, binnen hun tak van sport, hadden opgegeven voor de sluipschuttersopleiding. Evenmin was het verrassend dat ze beroemd waren vanwege hun accuratesse en dodelijke schot, maar als het aankwam op pure cijfers, dan won Blake.

De broers waren altijd competitief geweest. Hun moeder beweerde zelfs dat ze in de baarmoeder al vochten om de beste plek. Toen ze vijf waren was Beau de snelste zwemmer geweest en won hij een gouden plak, waar Blake zilver veroverde. Die tweede plek spoorde hem aan om nog harder te werken en het jaar daarop wisselden de beide broers van plek op het erepodium. Op de middelbare school, als Blake wat meer wedstrijden worstelen won binnen een seizoen, dan zorgde zijn broer ervoor dat hij het volgende seizoen de overwinnaar was. En omdat ze identiek waren, vergeleken de mensen hen niet alleen op uiterlijkheden. Beau was de slimste. Blake de sterkste. Beau kon harder lopen. Blake was charmanter. En een dag later waren de rollen omgedraaid en was Blake slimmer en sneller. Maar hoe vaak de vergelijkingen ook alle kanten op gingen, Blake was uiteindelijk degene met de meeste charme. Dat moest zelfs Beau toegeven.

Als ze beiden SEAL's waren geweest, hadden de mensen hun militaire carrières vergeleken. Dan zouden cijfers en missies en rangen vergeleken worden. En hoewel de broers allebei erg trots waren op hun loopbaan, en de Amerikaanse levens die ze gered hadden met hun dodelijke schot, was het aantal gesneuvelde vijanden, zelfs al waren die er zeer op gebrand geweest om Amerikanen te doden, niet iets waar je prat op ging. Ze hadden niet al die uren doorgebracht op hun hurken in een of andere plaggenhut of op een koude rotspunt, zwetend als hoe-

ren in de kerk of juist lijdend onder een snerpende poolwind, verward in een wedstrijd met elkaar. Allebei wisten ze dat die getallen vaker een kansberekening waren dan alleen een uitvloeisel van hun talent, hoewel ze dat nooit hardop zouden zeggen.

Nadat Beau was afgezwaaid, was hij een beveiligingsbedrijf begonnen. Beau was de succesvolste van hen beiden. De gesetelde. Degene die ging trouwen. Beau was degene die zijn talenten aanwendde om voor ander voormalig militair personeel banen te creëren.

En Blake was de dronkenlap. Sinds hij een jaar geleden was afgezwaaid, was hij degene die zijn talenten gebruikte om geld te verdienen als huurling. Hij werkte voor een particuliere militaire firma en zo jobhopte hij van de ene brandhaard naar de andere precare situatie. Te land, ter zee of in de lucht. Het was een leven zonder thuisbasis.

En Blake was degene die moest afkicken van zijn ergste demon. Net als alle andere vijanden bestreed hij ook deze te vuur en te zwaard, maar hij kwam er al snel achter dat de consequentie van nuchter zijn ook was dat één flits of geur of geluid zijn heldere hoofd op hol kon brengen. Een glimlichtje, een zweem stof, een zweetdruppel of een hoge piep kon hem volledig van zijn stuk brengen en aan de grond genageld doen staan. Dan viel hij plat op de grond, zoekend naar iets wat er niet was. Die flashbacks gebeurden gelukkig zelden en duurden niet langer dan een paar seconden, maar hij werd er altijd gedesoriënteerd en chagrijnig van. Boos omdat hij zijn zelfbeheersing was kwijtgeraakt.

Hij keek naar de fles Johnnie. Het bijzondere blauw met gouden etiket en het zonlicht dat gefilterd werd door de Schotse whisky die erin zat. Hij had driehonderd dollar neergeteld voor die fles en snakte ernaar met elke vezel van zijn lichaam. Het verleidde en trok aan zijn organen, aan de scherpe kanten van het verlangen die dwars door zijn ziel sneden.

Eén glas maar. Om dat verlangen tegemoet te komen. Om de scherpe randjes eraf te halen.

Blakes knokkels kraakten omdat hij de stoel zo stevig vasthad.

Eentje maar. Dan stop je morgen weer.

Het hunkeren werd heviger, deed zich gelden onder zijn scheldak. Zou dag tweeënzestig niet makkelijker moeten zijn dan dag één? Hij werd misselijk. Er klonk een luid gezoem in zijn hoofd en hij pakte snel de camera op die naast hem lag. Hij sloeg de geel met zwarte band om zijn onderarm en draaide de Nikon naar Johnnie. Zes maanden eerder had hij nog in het vizier van een TAC-338 gekeken in Mexico City, en twee corrupte Mexicaanse politiemannen op de korrel genomen. Vandaag schoot hij op zijn aartsvijand met een fototoestel. Hij keek door de zoeker en focuste op de fles. Zijn handen beefden en hij verstevigde zijn grip.

‘Wat doe jij?’

Blake draaide zich om zijn as en liet bijna het toestel vallen. ‘Godverdegodver!’ Er stond een klein meisje met een roze T-shirtje en een lange blonde paardenstaart achter zijn stoel. ‘Waar kom jij vromme vandaan?’ Als zo’n meisje hem al kon besluipen, dan was het slecht met hem gesteld.

Ze wees naar het huis van de bureu. ‘Je zei een heel lelijk woord.’

Hij wreef over zijn gezicht met zijn hand en liet de camera op de stoel zakken. Ze had hem doodsangst aangejaagd, en dat was bepaald niet makkelijk. ‘En jij bent in overtredeing.’

Ze trok haar neus op. ‘Wat betekent dat?’

Hij kon niet inschatten hoe oud ze was. Ze kwam ongeveer tot zijn heupen en had grote blauwe ogen.

‘Overtredeing?’

‘Ja.’

‘Dat betekent dat jij niet zomaar in mijn tuin mag komen.’

‘Ik weet wel dat het jouw tuin is.’ Ze rolde zowaar met die blauwe ogen. ‘Ik zag toch dat je verhuisde.’

Tussen beide percelen lag een anderhalve meter brede strook groen, met bomen en struiken, en hij tuurde door de takken naar het buurhuis. De vrouw die daar woonde was bezig in de enige bloemenborder die ze had weten te veroveren op het bos. Met haar kont omhoog stond ze tussen wat paarse bloemen, met een broekje aan dat zo kort was dat de bolling van haar billen eronderuit piepte. Hij had haar vandaag al eerder gezien. Hij mocht dan wel een dronkenlap zijn, die moeite had om tweeënzestig dagen droog te staan, maar hij was nog steeds een man. Een man met oog voor een lekker kontje. Hij had het gezicht van de vrouw nog nooit gezien. Alleen haar achterhoofd, haar blonde haar en die lekkere appelwangen van billen dus.

‘Hoe heet jij?’

Hij wendde zich weer tot het kind en vroeg zich af of hij zich schuldig moest voelen omdat hij seksuele gevoelens had voor haar moeder. ‘Blake.’ Hij voelde zich niet schuldig. Hij vroeg zich alleen af of hij zich schuldig móést voelen. ‘Is dat jouw moeder?’

‘Ja. Ze is vandaag niet in de winkel.’

Hij kon zich niet herinneren een mannenstem te hebben gehoord terwijl hij naar haar moeders kont had staan kijken. ‘Waar is je vader dan?’

‘Die woont niet bij ons.’ Ze zwaaide met haar armen heen en weer. ‘Ik vind bijen stom.’

Hij fronste naar het kleine meisje voor hem. Hij wist niet wat bijen ermee te maken hadden, maar na tweeënzestig dagen was hij nog steeds net zo misselijk als op dag één. Het leek wel of hij moest kotsen en hij zette zijn bevende handen op zijn heupen.

‘Jij bent echt héél groot.’

Hij was ruim een meter negentig en woog honderdtien kilo, schoon aan de haak. In de afgelopen maanden was hij tien kilo afgevallen. Tijdens een van de laatste keren dat hij zijn tweelingbroer had gezien had die Blake ‘papzak’ genoemd. Dat was toen ze aan het knokken waren. Ruziemaakten over wie de be-

tere scherpschutter was en wie de stoerste superheld: Batman of Superman. Beau was Superman, maar wat het vet betrof had hij wel gelijk gehad. Sinds Blake was afgezwaaid had hij te veel vrije tijd tussen alle beveiligingsklussen door. Hij was minder gaan trainen en meer gaan drinken. 'Hoe oud ben jij, kleintje?'

'Vijf.' Ze liet haar armen zakken en schudde met haar hoofd. 'Ik ben geen kleintje.'

Achter hem fluisterde Johnnie: *Ik ben er nog. Ik wacht.* Blake negeerde het gefluister. Hij moest nodig gaan joggen of zwemmen. Zichzelf uitputten, dan zou hij wellicht niet opgeven en Johnnie laten winnen. Nee, want een krijger wist wanneer hij moest terugtrekken of keihard terugslaan.

'Ik ben een paawd.'

Blake schudde zijn hoofd, omdat zijn hoofdpijn kennelijk veel schade had aangericht in zijn brein. 'Wat is in godsnaam een paawd?'

Ze rolde weer met haar ogen, alsof hij een beetje dom was. 'Een paaaaaawwwd.'

Blake sprak foutloos Engels, een beetje Arabisch, en kende zijn grammatica, maar van een 'paawd' had hij nog nooit gehoord.

'Ik heet Bow Tie.'

'Bow Tie?' Wat was dat nou voor naam?

'Ik ben geel met witte stippen.' Ze schudde weer woest met haar hoofd en stampte met haar voeten. 'Ik heb witte manen en een witte staawt. Ik ben echt supewmooi.'

'Bedoel je een paard?' Jezus, die hoofdpijn begon een bonzende kwellling te worden. 'Je bent een páárdje?'

'Ja, en ik kan echt heel hawd lopen. Wil je het zien?'

Hij was nooit veel met kinderen opgetrokken. Hij wist niet eens of hij kinderen leuk vond. Hij wist vrij zeker dat hij dit geen leuk kind vond. Ze kon zelfs het woord 'paard' niet uitspreken, omdat ze moeite had met de r, maar keek hem aan alsof hij een beetje dom was. 'Nee. En nu moet je naar huis.'

‘Nee hoow, ik mag nog wel blijven.’

‘Je bent hier nu al lang genoeg. Je moeder vraagt zich ongetwijfeld af waar je blijft.’

‘Mama vindt het vast goed.’ Ze begon over de grond te schrapen met haar sandaal en begon te galopperen. In een grote boog draafde ze enkele rondjes om Blake heen. En door haar bewegingen en paardenstaart leek ze zowaar een beetje op een pony.

Ze galoppeerde maar door, stopte af en toe om met haar voet over de grond te schrapen en te hinniken. ‘Zeg, meisje,’ riep hij, maar ze wierp haar hoofd in haar nek en draafde verder. Zijn trek in Johnnie speelde hem nog steeds parten en hij begon te transpireren. Hij had wel wat beters te doen dan hier te staan kijken naar een vreemd kind dat zich gedroeg als een paard. Dingen als joggen of zwemmen, of heel hard met zijn hoofd tegen de muur beuken. ‘Tijd om naar huis te gaan.’ Ze deed net of ze hem niet hoorde. Hoe noemde ze zichzelf ook alweer?

‘Stop, Bow Tie!’

‘Neehee, je moet “ho, paawdje” zeggen,’ hijgde ze.

Hij volgde geen bevelen op van kinderen. Hij was een volwassene. Hij trok nog liever zijn eigen haren uit. Godallemachtig. ‘Shit.’

Ze draafde nog steeds rondjes, inmiddels met knalrode wangen. ‘Dat was een lelijk woord.’

Blake fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ho, paardje.’

Eindelijk bleef ze hijgend voor hem staan. ‘Zo, ik ging echt snel.’

‘En nu moet je snel naar huis.’

‘Het mag wel, hoow. Ik mag nog wel...’ Ze zweeg even en vervolgde: ‘Vijf minuutjes.’

Hij had een tijdje in een hol moeten bivakkeren en was door moerassen gekropen. Hij had insecten gegeten en gepist in lege petflessen. Twintig jaar lang had hij een bikkelhard leven geleid. Toen hij afscheid had genomen van zijn collega’s had hij zich voorgenomen niet langer ‘fuck’ te zeggen in elke zin en voort-

durend met zijn hand aan zijn ballen te zitten. Hij moest er voortdurend aan blijven denken dat in het burgerbestaan een goeie vloek niet werd gezien als iets geweldigs en aan je ballen zitten geen nationale sport was. Ook moest hij zichzelf er de hele tijd aan herinneren dat de goede manieren die zijn moeder hem en Beau had bijgebracht ook voor hem golden. Dat hij aardig en beleefd moest zijn tegen iedereen, van ouden van dagen tot kleine kinderen. Maar nu wilde hij dat dit kind snel vertrok, voordat hij zich het vel van het lijf zou trekken en zou vergeten dat hij wist hoe het hoorde. Hij kneep zijn ogen tot kleine spleetjes en keek het meisje aan met zijn staalharde soldatenblik, waar menig terrorist voor sidderde.

‘Wat is er met je ogen?’

Ze keek niet eens bang. Ze was gewoon een beetje dom. Daar had hij ook rekening mee moeten houden. ‘En nu opdonderen naar je eigen tuin.’

Haar mond viel open. ‘Dat mag je niet zeggen.’

‘Naar huis, kleine meid.’

Ze wees naar de kat op haar T-shirt. ‘Ik ben een gwote meid!’

In een andere situatie had hij het lef van het kind vast weten te waarderen. Nu boog hij zich over haar heen, precies zoals zijn vader vroeger bij hem en Beau deed. ‘Ik draai drollen die groter zijn dan jij.’

Het kind hapte naar adem van afgrijzen, maar leek verder totaal niet bang. Ze stond niet te beven op haar sandaaltjes, tenminste. Was er soms iets mis met het meisje? Behalve dan dat ze dacht dat ze een paardje was? Of was hij niet meer angstaanjagend?

‘Charlotte?’

Blake en het meisje draaiden zich om naar de vrouwenstem die ze achter zich hoorden. Ze stond een paar meter van hem verwijderd, gekleed in een geel T-shirt en die korte broek, waarvan hij de achterkant al had kunnen bewonderen. Haar gezicht kon hij niet zien, vanwege een grote strooien hoed die haar ge-

zicht tot aan de volle mond in schaduwen hulde. Een mooie mond, zag hij, prachtige benen ook, en een heerlijke kont. Ze had vast rare ogen.

‘Mama!’ Het kind holde naar haar moeder en wierp haar armen om haar middel.

‘Je weet dat je niet zomaar de tuin uit mag, Charlotte Elizabeth.’ De schaduw van de hoed gleed via haar hals naar het T-shirt waarachter haar borsten schuilgingen toen ze neerkeek op het kind. ‘Je bent echt stout.’

Borsten van een leuk formaat, mooie ronding van de heupen. Ja, die had beslist schele ogen of zoiets akeligs.

‘Die man is gemeen,’ jammerde het kind ineens. ‘Hij zei gemene dingen tegen me.’

Het plotselinge huilen was zo verdacht dat hij zou gaan lachen als hij in een vrolijker bui was geweest. Achter hem fluisterde Johnnie zijn naam en voor hem bleef de hoedrand even hangen op de rand van haar decolleté, om er vervolgens lekker tussen te duiken. Op hetzelfde moment dook de lust op in Blakes broek. Zijn humeur ging in een oogwenk van irritatie naar begeerte, of eigenlijk naar een combinatie van beide.

De rand van de hoed kwam weer omhoog en rustte wederom op de bovenlip. ‘Ik heb hem wel gehoord.’ De mondhoeken trokken afkeurend naar beneden.

Ook hij keek nu afkeurend. Hij had vrouwen zoals zij altijd vermeden. Vrouwen met kinderen. Vrouwen met kinderen waren altijd op zoek naar vaders. Hij wilde geen kinderen. Niet van hemzelf en ook niet van een ander.

‘Wil je alsjeblieft niet zo praten tegen mijn kind.’

‘Wil je alsjeblieft je kind uit mijn tuin houden.’ Vrouwen met kinderen wilden mannen die zich wilden binden. Hij wilde zich niet binden. Van alle teams binnen de SEAL’s kende Team Six de meeste echtscheidingen. En dat was niet voor niets. Er zaten alleen maar mannen in die er dol op waren zichzelf uit vliegtuigen te werpen en uit torpedobuizen te laten schieten. Allemaal man-

nen die niet deugden voor relaties. Mannen zoals hij en, tot niet zo heel lang geleden, zijn broer. Mannen ook zoals zijn vader, wier vrouwen van hen wilden scheiden, na jarenlang de ene affaire na de andere te moeten doorstaan.

‘Goed.’ De vrouw tuitte haar lippen alsof ze hem wilde zoenen, of slaan. Hij vermoedde het laatste. ‘Maar wat voor man praat op zo’n manier tegen een kind?’

Het type dat moeite had met de tweeënzestigste dag zonder een slok. Het type dat dolgraag een slok Johnnie naar binnen wilde gieten, heel hard ‘Fuck!’ roepen en halsoverkop een zacht decolleté in wilde duiken. ‘Wat voor moeder laat haar kind zomaar rondstruinen?’

Ze hapte naar adem. ‘Ik lette echt wel op haar.’

‘Hm.’ Hij had haar kwaad gemaakt. Mooi. Dan zou ze snel vertrekken. En kon hij het gevecht met Johnnie weer oppakken.

‘Charlotte weet heus wel dat ze niet zomaar de tuin uit mag.’

Hij wees haar op iets wat overduidelijk was. ‘Dit is anders jullie tuin niet.’

‘Ze is nog nooit eerder weggelopen.’

Hij kon haar niet in de ogen kijken, maar voelde wel haar woedende blik. Zo vurig en fel. Hij hield wel van vurig en fel. Vooral als hij onderlag. En boven hem iemand zijn naam schreeuwde, vurig en fel... Jezus. Hij werd duizelig van het verlangen naar Johnnie en deze onbekende vrouw. ‘Het hoeft maar één keer fout te gaan en ze ligt onder een auto,’ hoorde hij zichzelf zeggen, met zijn kaken op elkaar. ‘Ik had ooit een hond die maar één keer ontsnapte. Bucky eindigde om de as van een Chevy Silverado.’ Hij schudde zijn hoofd. God, wat was hij dol geweest op die poedel. ‘En het was echt een geweldige hond.’

Haar volle mond viel open en sloot weer, alsof ze sprakeloos was. Toen wuifde ze naar de fles Johnnie en hervond haar stemgeluid weer. ‘Ben je soms bezopen?’

‘Nee, ik heb geen druppel gedronken.’ Hij wilde dat hij kon zeggen dat die erectie de schuld was van Johnnie.

‘Dan heb je geen enkel excuus. Dan ben je gewoon een... een...’ Ze zweeg even om haar handen om de oren van het kind te leggen. ‘Een klootzak eersteklas.’

Hij zou haar niet tegenspreken.

‘Dat hoowde ik wel,’ zei het kind.

‘Kom op, Charlotte.’ Ze greep het meisje bij de hand en stierde ervandoor. Hij kon de stoom praktisch uit haar oren zien komen.

En dan was hij nog de charmantste van de tweelingbroers.

Hij haalde een schouder op en liet zijn blik vallen op haar lekkere kont.

Fuck. Charmant zijn was voor leuke kerels, en hij was al heel lang geen leuke kerel meer.